

Ensimmäinen aamu

Säv. ja san. Terttu Lajunen

1. Tyh-jä ja au-ti-o ol-lut on maa, en-nen kuin aa-mu sen kir-kas-taa saa.

5 Tul-lut on aa-muis-ta en-sim-mäi-nen, Luo-ja kun va-lai-si pi-me-y-den.

9 2. Ve-si-en pääl-lä myös kirk-ka-us on, aal-loil-la kul-kee jo tie au-rin-gon.
3. E-lä-män al-ka-ja Luo-ja vain on, il-moi-tus sii-tä myös on au-ko-ton.
4. Ih-mi-sen teh-nyt hän on ku-vak-seen, tie-toi-suus pai-net-tu on sy-dä-meen.

13 Päi-vä kun las-kee, yö vuo-ron-sa saa. Tois-tan-sa kos-ket-taa tai-vas ja maa.
Ih-mi-sen lait-toi hän val-lit-se-maan e-lä-mään luo-tu-ja pin-nal-la maan.
Ju-ma-la kai-ken niin kau-niik-si loi, o-mas-taan kos-kaan ei luo-pu-a voi.

1

Tyhjä ja autio ollut on maa, ennen kuin aamu sen kirkastaa saa.

Tullut on aamuista ensimmäinen, Luoja kun valaisi pimeyden.

2

**Vesien päällä myös kirkkaus on, aalloilla kulkee jo tie auringon. -
Päivä kun laskee, yö vuoronsa saa. Toistansa koskettaa taivas ja maa.**

3

**Elämän alkaja Luoja vain on, ilmoitus siitä myös on aukoton.
Ihmisen laittoi hän vallitsemaan elämään luotuja pinnalla maan.**

4

**Ihmisen tehnyt hän on kuvakseen, tietoisuus painettu on sydämeen.
Jumala kaiken niin kauniiksi loi, omastaan koskaan ei luopua voi.**